

Raub der Parthenon-Freskos*

Während meiner ersten Reise nach Griechenland war ich bei einem unaussprechlich demütigendem Vorgang anwesend, als nämlich der Parthenon seiner schönsten Skulpturen beraubt wurde und einige seiner Bauteile abgerissen wurden. Ich sah, wie mehrere Metopen am südöstlichen Ende des Tempels abgebaut wurden.

Die Vorstellung schmerzt, dass diese Sinnbilder menschlichen Genies, die dem stummen Verfall der Zeit widerstanden hatten, die während einer Periode von mehr als 22 Jahrhunderten sowohl der zerstörerischen Wut der Bilderstürmer als auch der rücksichtslosen Raubgier der Venezianer entgangen waren, und die die barbarische Gewalt der Mohamedaner überstanden hatten, nun schließlich diesem empörenden Vorgang ausgesetzt waren, den man auf ewig bedauern wird.

Jenseits aller moralischen Schuld, die einem solchen Akt notwendigerweise innewohnt, wird diese Tat fortan als Präzedenzfall geltend gemacht und als Entschuldigung für ähnliche Plünderungen genutzt werden. Die athenischen Tempel werden daher wahrscheinlich wegen ihrer Schönheit zerstört werden. Tempel, die, anstatt an ihren ursprünglichen Orten als Eigentum aller Nationen zu verbleiben, nun dem Recht des Stärkeren zum Opfer fallen.

Es ist in der Tat unmöglich, die Gefühle des Bedauerns zu unterdrücken, die jeder Reisenden, der diese Tempel vor und seit ihrem späten Verfall gesehen hat, verspüren muss, noch will ich zögern zu erklären, dass die Athener im Allgemeinen, nein, sogar die die Türken selbst das Verbrechen beklagen, das begangen wurde. Und sie tadeln laut und offen ihren Souverän wegen der Erlaubnis, die er gewährt hat!

Ich war damals zugegen und hatte die Gelegenheit, das Gefühl der Entrüstung, das ein solches Verhalten allgemein auslöste, zu beobachten und es selbst zu empfinden. Der ganze Vorgang war in Athen so unpopulär, dass es notwendig war, die Arbeiter höher als üblich zu bezahlen, bevor irgendjemand dazu gebracht werden konnte, bei dieser Entweihungsarbeit zu helfen.

**Lord Elgin entfernte diese Säulenfigur und einen Teil der Fresken des Parthenon und verkaufte sie an das British Museum, wo sie bis heute geblieben sind, obwohl griechische Regierungen ihre Rückgabe seit 1870 eingefordert haben.*

Removal of the Parthenon frescos*

During my first tour to Greece I had the inexpressible mortification of being present when the Parthenon was despoiled of its finest sculpture, and when some of its architectural members were thrown to the ground. I saw several metopes at the south-east extremity of the temple taken down.

It is painful to reflect that these trophies of human genius, which had resisted the silent decay of time, during a period of more than twenty-two centuries, which had escaped the destructive fury of the Ikonoklasts, the inconsiderate rapacity of the Venetians, and the barbarous violence of the Mohamedans, should at last have been doomed to experience the devastating outrage which will never cease to be deplored.

Independent of the moral blame which must necessarily attach to such an act, the authority of the example may henceforth be pleaded as a precedent, and employed as an apology for similar depredations. The Athenian temples will thus probably be destroyed for the sake of their ornaments; which, instead of remaining in their original places, as the property of all nations, will be appropriated by the strongest.

It is indeed impossible to suppress the feelings of regret which must arise in the breast of every traveller, who has seen these temples before and since their late dilapidation, nor have I any hesitation in declaring, that the Athenians in general, nay, even the Turks themselves, did lament the ruin that was committed; and loudly and openly blamed their sovereign for the permission he had granted!

I was on the spot at the time, and had an opportunity of observing, and indeed of participating, in the sentiment of indignation which such conduct universally inspired. The whole proceeding was so unpopular in Athens, that it was necessary to pay the labourers more than their usual profits before any could be prevailed upon to assist in this work of profanation.

**Lord Elgin removed the columnar figure of the Erechtheion and part of the frescos of the Parthenon and sold it to the British Museum where it has remained until nowadays although Greek governments have demanded its restitution since 1870.*

Καταλήστευση των μετοπών του Παρθενώνα*

Κατά τη διάρκεια του πρώτου μου ταξιδιού στην Ελλάδα ήμουν παρών σε μία ανείπωτα ταπεινωτική διαδικασία, όταν λήστεψαν τα ωραιότερα γλυπτά του Παρθενώνα και αποσπάστηκαν κάποια αρχιτεκτονικά κομμάτια του. Ήμουν μάρτυρας, όταν αρκετές μετόπες στο νοτιοανατολικό άκρο του ναού απομακρύνονταν.

Πονάει η διαπίστωση ότι αυτά τα σύμβολα της ανθρωπίνης ιδιοφυΐας είχαν αντισταθεί στην αθόρυβη αποσύνθεση του χρόνου, ξεφεύγοντας από την καταστροφική μανία των Εικονομαχών και την αδίστακτη ενετική αρπακτικότητα για μια περίοδο πάνω από είκοσι δύο αιώνες, επέζησαν της βαρβαρικής βίας των Μωαμεθανών και τελικά εκτέθηκαν σε αυτήν την εξωφρενική διαδικασία, η οποία θα κατακρίνεται πάντα.

Πέρα από όλη την ηθική ενοχή που οπωσδήποτε ενυπάρχει σε μια τέτοια ενέργεια, αυτή η πράξη θα χρησιμοποιηθεί εφεξής ως προηγούμενο και ως δικαιολογία για παρόμοια λεηλασία. Έτσι, οι ναοί της Αθήνας πιθανόν να καταστραφούν εξαιτίας της ομορφιάς τους. Ναοί που, αντί να παραμείνουν στα αρχικά τους μέρη ως ιδιοκτησία όλων των εθνών, τώρα πέφτουν θύματα του νόμου των πιο ισχυρών.

Είναι πράγματι αδύνατο να συγκρατηθούν τα συναισθήματα λύπης που πρέπει να αισθάνεται οποιοσδήποτε ταξιδιώτης έχει δει αυτούς τους ναούς πριν και μετά το ρήμαγμά τους, ούτε διστάζω να πω ότι οι Αθηναίοι γενικά αλλά και οι ίδιοι οι Τούρκοι διαμαρτύρονται για το έγκλημα που διαπράχθηκε και επικρίνουν δυνατά και ανοιχτά τον κυρίαρχο τους για την άδεια που έχει χορηγήσει!

Ήμουν εκεί εκείνη την εποχή και είχα την ευκαιρία να παρατηρήσω και να νιώσω το συναίσθημα της αγανάκτησης που οδήγησε σε μία τέτοια γενική συμπεριφορά. Όλη η διαδικασία ήταν τόσο αντίθετη στο λαϊκό αίσθημα στην Αθήνα, ώστε κρίθηκε απαραίτητο να πληρωθούν οι εργαζόμενοι περισσότερο από το συνηθισμένο, για να πεισθούν να βοηθήσουν σε αυτή την πράξη βεβήλωσης.

**Ο Λόρδος Έλγιν αφαίρεσε αυτό το άγαλμα από το Ερέχθειο και μέρος των μετοπών του Παρθενώνα και τα πούλησε στο Βρετανικό Μουσείο, όπου παραμένουν μέχρι σήμερα, αν και οι ελληνικές Κυβερνήσεις απαιτούν την επιστροφή τους από το 1870.*

Entfernung der Parthenon-Freskos

Removal of the Parthenon frescos

Καταλήστευση των μετοπών του Παρθενώνα

Die Akropolis von Westen

Wir sehen hier die Akropolis von Westen, von der Agora, mit einem Friedhof an den Hängen des Hügels. Die Türken sind sehr tolerant gegenüber der Ausübung anderer monotheistischer Religionen und erlauben alle Art von Gebet und Bestattung.

Bei dieser Gelegenheit sollte ich ein paar Informationen zu spezifischen Aspekten der athenischen Gesellschaft und des Klerus einflechten.

Die modernen Athener sind in vier verschiedene Klassen eingeteilt: Bauern, Handwerkern, Militärs und Priester. Die Albaner kultivieren das Land; die Griechen fördern den Handel und die mechanischen Künste.

Die Türken stellen die militärische Besatzung die Stadt und rauchen. Einige wenige Türken beschäftigen sich sogar mit Handel und den Künsten, aber keiner von ihnen pflügt den Boden.

Die Priester tun nichts! Der Erzbischof von Athen genießt sein gutes Gehalt, aber sein Amt hat einen Großteil seines früheren Glanzes verloren. Die nächstwichtige kirchliche Einrichtung in Attika ist, nach dem Erzbistum, die Abtei des Klosters Pentelis.

Der niedere Klerus der griechischen Kirche zeichnet sich in der Regel durch eine beträchtliche Portion Unwissenheit und Bigotterie aus. Sie hassen und verachten alle anderen religiösen Überzeugungen; aber ihr theologischer Groll richtet sich hauptsächlich gegen Katholiken, die sie mehr verabscheuen als die Mohammedaner! In ähnlicher Weise ist es überraschend, dass die Ottomanen oder Sunniten eine größere Voreingenommenheit gegen die persischen Schiiten oder Anhänger von Ali hegen als gegen die Juden und Christen.

West view of the Acropolis

This is a view of the Acropolis from the West, from the agora, with an cemetery on the slopes of the hill. The Turks are very tolerant to the exercise of other monotheist religions and allow every kind of praying and sepulcre.

Perhaps this is the moment to inform about some specific virtues of the Athenian society and the clergy.

The modern Athenians are divided into the four distinct classes of cultivators, craftsmen, military, and priests. The Albanians cultivate the land; the Greeks encourage on commerce and the mechanical arts.

The Turks garrison the city, and smoke. Some few Turks indeed direct their attention to commerce and the arts; but not one of them tills the ground.

The priests do nothing! The archbishop of Athens enjoys a good salary; but his seat has lost no small part of its former splendour. The best ecclesiastical preferment in Attica, after the arch-bishopric, is the abbacy of the monastery of Pentele.

The inferior clergy of the Greek church are generally characterized by a considerable portion of ignorance and bigotry. They hate and despise all other religious persuasions; but their theological rancour is principally directed against Roman Catholics, whom they abhor more than the Mohamedans! It is singular also that the Othmans or Sunnites have a greater prejudice against the Persian Shiites, or followers of Aly, than against the Jews and Christians.

Δυτική όψη της Ακρόπολης

Εδώ βλέπουμε την Ακρόπολη από τα δυτικά, από την Αγορά, με ένα νεκροταφείο στις πλαγιές του λόφου. Οι Τούρκοι είναι πολύ ανεκτικοί στην τήρηση των παραδόσεων άλλων μονοθεϊστικών θρησκειών και επιτρέπουν κάθε είδους προσευχή και ταφή.

Με αυτή την ευκαιρία πρέπει να δώσω μερικές πληροφορίες σχετικά με συγκεκριμένες πτυχές της αθηναϊκής κοινωνίας και του κλήρου.

Οι σύγχρονοι Αθηναίοι χωρίζονται σε τέσσερις διαφορετικές τάξεις: αγρότες, τεχνίτες, στρατιωτικούς και ιερείς. Οι Αλβανοί καλλιεργούν τη γη· οι Έλληνες προωθούν το εμπόριο και τις μηχανικές Τέχνες.

Οι Τούρκοι αποτελούν τη στρατιωτική φρουρά της πόλης και καπνίζουν. Κάποιοι λίγοι Τούρκοι ασχολούνται ακόμα και με το εμπόριο και τις Τέχνες, αλλά κανένας από αυτούς δεν καλλιεργεί τη γη.

Οι ιερείς δεν κάνουν τίποτα! Ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών απολαμβάνει τον καλό του μισθό, αλλά το αξίωμά του έχει χάσει μεγάλο μέρος της πρώην δόξας του. Ο αμέσως επόμενος, μετά την Αρχιεπισκοπή, σημαντικότερος εκκλησιαστικός θεσμός στην Αττική είναι η Μονή Πεντέλης.

Ο κατώτερος κλήρος της Ελληνικής Εκκλησίας χαρακτηρίζεται συνήθως από σημαντική άγνοια και φανατισμό. Μισούν και περιφρονούν όλες τις άλλες θρησκευτικές πεποιθήσεις· αλλά η θεολογική μνησικακία τους απευθύνεται κυρίως στους Καθολικούς, τους οποίους απεχθάνονται περισσότερο από τους Μωαμεθανούς! Παρομοίως, προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι οι Οθωμανοί ή οι Σουνίτες είναι πιο προκατειλημμένοι κατά των Περσών Σιιτών ή των οπαδών του Αλή παρά κατά των Εβραίων και των Χριστιανών.

Die Akropolis von Westen West View of the Acropolis Δυτική όψη της Ακρόπολης